

1. historické pozadí
2. příchod do minulosti
3. sál
4. Titanik se potápí

Stravem čas směřem k době plavby Titaniku

Titanik, loď o které se tvrdilo, že je nepotopitelná, ale dnes ^{přesto} leží na dně oceánu, obrostlá mořskými rostlinami a obývána jen tvrdý oceánu. Loď, na které skončily životy mnoha lidí, ze kterých zbyly jen jména na papíře.

Zde na této malebné lodi se nacházím. Stojím uprostřed obrovského sálu.

Kolem dokola místnost osvětlují svíčky, které dodávají sálu romantický vzhled.

Nahoře ~~na~~ s ze stropu visí krystalový lustr, který odrazí krystalově čistou podlahu. Stěny zdobí fotografie sesterských lodí Titaniku, jejichž výroba zabrala dělníkům tolik času, jen aby potom klesaly ke dnu, jedna po druhé.

Uprostřed sálu stojí dřevěné schody, jejichž sířka a velikost dominuje celé té nadhře. Ze schodů spěchají sluhové oblečení do krásných uniform doplnutých až k bradě. V rukou nesou tabáky, jídla a pítí všeho druhu a to vše pro čestvíci z třech nejbohatších vrstev. Pánové, oblečení v oblecích sítých na míru a dámy vyzdobeny saténem a brokátem, se proměňují po sále.

Když se zaposloucháte uslyšíte pány, kteří se chlubi novými investicemi, ale i dámy probírající nové módní doplňky a droby, které se vykládají.

Zaposloucháte se uje a uslyšíte hudbu, která se líbí jako vánek sálem.

A co nemůže chybět v tomto bezstarostném sále? Radost a smích, kterej jde slyšet ze všech stran a dovádá sálu bezstarostného ducha.

Když v tom náhle vše stichne. Místnost zaválí tma a chlad. Už i muzikanti přestali se svým koncertem a hledí do tmy. Světla zablikají, ale světlo se do sálu už nevrátí. Sál je tichý a kolem jsou slyšet jen ulny navažšiej jako hladový štalobí do lodi.

* V tom z ticha se ozvou hlasy „Ledovec, narazili jsme na ledovec!“

Panika a nevíra lidí stouplých v místnosti se šíří jako plamen, a pomalu

pohlave všechny okolo.

Je čas se vrátit domů. Nechat historii spát a také nechat muzikanty dohrát svou poslední skladbu.